

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ*

19

Ἐν τῇ σκιᾷ αὐτοῦ
ἐπεθύμησα καὶ ἐκάθισα.

*Ασμα δισμάτων 2, 3.

Τέλος είμαι στὴ σκιὰ τῶν ἐπιθυμητῶν κλώνων, μαρράν ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰ τεχνή, ποῦ ἀπὸ τὰ ἔπικινδυνα μαῦρά τους ὑψη πέφτει ἢ ψυχὴ στὸ δρόμο τῆς ἀμαρτίας.

❖

Νοιώθω τὴν αὔρα, ποῦ τρέφει τὴν καρδιὰ σὰν τὴν ἀθώα τῆς πρασινάδας λάμψι, ποῦ τὴν κλέφτει ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῇ: γῆς καὶ σ' αὐτῇ γεννιέται τὸ αἰώνιο φῶς.

❖

Τὸ ξέρω, πῶς ὁ Χριστός, σ' αὐτῇ τὴν σκιὰ ἔχει τὸ βασίλειο, πῶς γύρῳ τριγύρῳ γυρίζει καὶ μοῦ δίνει δύναμι μεγάλῃ.

❖

Πάντα αὐτῇ τῇ σκιᾷ σκέπτεται ὁ νοῦς ἐνῷ τὸ πονεμένο μάτι κυττάει, ἢ καρδιά μου δὲν μλαίσει, οὐδὲ τρέμει.

20

Ἐξεγείδου, ἔξεγείδου Σιών,
ἔνδυσε τὴν ἴσχύν σου οὐλ.

*Βσαία, 52, 1.

Ἐύπνα, ἔύπνα, ω Σιών. Μία φωνὴ ἀντηχάει, ποῦ σὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὴν μανία τῶν πολεμιστῶν, ποῦ ἔσωναρθρεσαν τὰ διξαμένα φορέματά σου, ποῦ ἔχασες.

❖

Ξανάβαλε στὸ κέφαλί ἔκείνη τὴν κορώνα, ποῦ τοῦ ἔσβυσαν οἱ ἔγχοι σου τῇ λάμψι. Σήκω ἀπάνω ως Βασίλισσα καὶ φωναῖς νὰ ἔλθουν οἱ πιστοὶ λαοί.

❖

Στὸ ιερὸ σημεῖο τῆς θείας διαταγῆς θὰ μαζευθοῦν τριγύρῳ σου μὲ γαρούμενα τραγούδια καὶ ἀνοιχτὴ καρδιά.

❖

Καὶ οὖν στηθῇ τὸ ἀρχαῖο βασίλειο, δ μοχθηρὸς τύραννος, ποῦ σὲ φθονοῦσε, ἢ θὰ φύγῃ ἢ θὰ φιλήσῃ τὸ πόδι σου.

*) Συνέχεια.

21

Στὸν Ἀγιὸν Διονύσιον

(κατὰ τοὺς σεισμοὺς Ζακύνθου Δεκεμβρίου 1820 καὶ Ιανουαρίου 1821).

*Ω Διονύσιε, ψυχὴ σεπτὴ καὶ δγνή, ποῦ ἔχεις τῆς ἀγάπης τὸ πρωτεῖα, τὸ ἀτυχὸ τοῦτο τὸ νησὶ προστάτεψε γιὰ νὰ μὴ πάθῃ κ' ἄλλη δυστυχία.

❖

Δάκρυα καὶ τρόμος βασιλεύουν στὰ σπίτια καὶ στοὺς δρόμους. Βάσταξε τὸ λογικό μας, γιὰ νὰ μὴ τὸ χάσουμε ἀπὸ τὸ φόβο μῆπως χαλέσῃ ἡ φύσις.

❖

"Α! πλησίασε τὸ θρόνον τοῦ Αἰωνίου καὶ παραπάλεσε γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ἔσημο τὸ νησὶ ἀπὸ τὴν ὕστερη καταστροφή.

❖

Κι ἀν δ Κύριος σιωπᾶ, θύμησέ του τὸ ἀσύλο ποῦ ἔδωκες στὸν ἀγριό φονηῆ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

22

*Η Σύλληψις τῆς Παρθένου

(μὲ ὑποχρεωτικὲς φίμες).

'Αντιλάλησε ἔξαφνα στὸν οὐρανὸν μία ἀρμοία, ποῦ δοξολογοῦσε τὸ δμορφό παρθενικὸ Κέρνο, πόμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν οὐλὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ μελφδία ἔζωνε τὸ Θεό.

❖

Σὰν ἔλεγε ὁ ὅμνος: «*Μαρία*» ξεστράφτανε τὸ οὐρανοῦ ὅλες αἱ ὅψεις κι ὅλα τὰ μάτια καὶ σὲ ὅλους ἀπ' τὸν οὐρανὸν ἔγύνετο ἔνα φῶς ὁδοκόκκινο, ποῦ οὐδὲ ἄλλο στὴ γῆ ἔσθυνε χρῶμα.

❖

Στὸ σεπτὸ ὅνομα τῆς Σεβαστῆς, καθένας ἔπλεκε στεφάνη γιὰ τὰ μαλλιά του ἀπὸ αἰθέρια ἀνθη, ποῦ φεγάδια δὲν ἔχουν.

❖

*Αγκαλιάσματα, φιλιά, γέλοια παντοῦ. Έδιπλασιάστηκε στὸν Παράδεισο ἡ χαρά.

Ο Εὐαγγελισμός

(μὲν ὑποχρεωτικές φύμες).

Κατεβαίνει δὲ Γαβριήλ λαμπρός σὰν τὴν αὐγοῦλα, ἡ χυμένη κόμη του κυματίζει στεφανωμένη μὲν φύλα, ποῦ τὸ χρῶμα των κάνενα ἄλλο θνητὸ φυτὸ δὲν ἔχει στὴ γῆ.

Καὶ τὰ χεῖλη του χρυσώνει θεία λάμψις καὶ στέλνουν στὸ αὐτὴ τῆς Μαρίας τὸν ἥχον τοῦτον «Χαῖρε, χαῖρε, Μαρία, ποῦ περίσσια κάθε σου χάρι δίνει ζωὴ στὴν ἀνθρώπινη γενηγά.

»Ο Κύριος εἶναι μαζὶ σου, ὁ αἰθέρια Νύφη, ποῦ τὴν ἀνεμοζάλη τῶν ἀμαρτιῶν θὰ ἔξαφανίζῃ ἡ ἀγνιστικὴ κάρις μὲ τὸ νερό!»

—«Εἶμαι δούλη τοῦ Θεοῦ» εἶπε καὶ πλημμυρίζει δὲ νοῦς της μὲ τὴν πλατεῖα σκέψι ὅτι ἔχει μέσα της ἔνα Θεό. Καὶ ἡ δωρία ἀχνάδα τῆς ταπεινοσύνης ἀπλώνεται στὴν ὄψι της.

Η Γέννησις τοῦ Κυρίου.

Νὰ τὸ ἀναμενόμενο Θεῖκὸ Παιδί, νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τέσσαρας ἀμαρτίες. Τὰ μάγουλα φλοιοσμένα ἀπὸ ἀδάνατο ρουμπίνι, γλυκά, γλυκά τὸ ἀγναδεύει ἡ Μαρία:

Ω! ἀνέκφραστον θαῦμα! Τὸ παιδικὸ κλᾶμα λογιάζει νὰ κάμη ἀρνάκι κάθε λύκο, γιὰ

Ο ΠΥΡΓΩΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΒΟΥ*

Τὴν Κυριακὴν ἐν φόρῳ μπάνιος ἔλειπε στὴν Κατέρανταν, ἡ μοῖρα τὸν ἔσανάφερε στὸν κοιτῶνα τῆς μπεοπούλας. Τὴν βρῆκε ἔσπατλωμένην μὲν ἔνα χρυσοκέντητο μεταξωτὸ γιτῶνα κάτω ἀπὸ τὸν ὅποιον διεφαίνετο ἡ θαυμασία εὐθυγραμμία τοῦ σώματός της. Μεθυστικὴ μυρωδιὰ ροδελαίου τοῦ Καζανλίκ ἔγειμιζε τὸ μικρὸ σαλονάκι τὸ δύστον εἶχε διακευασθῆ ἐις φωληὴ ἀγάπης μὲ δὲν τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων καὶ τὸν πλοῦτον τῆς Ἀνατολικῆς φαγτασίας.

—Καλημέρα Δημητράκη, τοῦ ἐφώνας μόλις μπήκε μέσα. Καὶ ἐπειδὴ ἔκεινος ἐσταμάτησε στὸ μέσον τοῦ δωματίου ὅρθιος, διστακτικὸς καὶ σκυφτός, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθηγηστεί της στὸν σοφᾶ.

—Μὲ συγχωρεῖς, τοῦ εἶπε, ἀν μὲ βρίσκης σήμερα ἔτσι. Εἶμαι κάπως ἀδιάθετη. Καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἔνος στὴν ἀδιαθεσία μου. Ο Δημητράκης κάθησε σὲ ἀναμμένα κάρθουνα. Η προσέγγισίς του μὲ τὸ ἀγγελικὸ σῶμα ποῦ σπαρταρώσσεις ἀπὸ γενέτητα καὶ πάθος καὶ ἀπέπνεις δόλον τὸν μαγνητι-

νὰ μὴ γονατίζῃ πειὰ δὲ θνητὸς μπροστὰ σταχθόνιο φεῖδι ποῦ τὸν ἔγλυφε.

Σὰν ὀλοκάθαρη, γλυκειὰ τοῦ Ἡλίου ἀχτῖ ποῦ διαπερᾶ τὸ διάφανο κρυστάλλι καὶ δὲν τοῦδενεί.

Τέτοιο ἄνθισε στὸ κλαρὶ τὸ θεῖο λουλοῦδι ποῦ δυνατὰ ἀνάπτασε στὴν φάτνη τὴν ἀγάπη του, ποῦ ἔμεις τὴν ἐννοήσαμε κακά.

Στὴν Παναγία.

Ποία εἶναι τούτη, ποῦ στὰ πόδια τρέμει τοῦ σκληροῦ κορμοῦ, σὰ φύλλο, ποῦ τὸ ἀγέφο τὸ φυσάει καὶ ἔχει στὴν καρδιά της ἀνεμοζάλη ποῦ κάθε ἄλλη λύπη φαίνεται γλυκειά;

Ωμέ ! κάθε λαλὶ παύει στὸ χλωμὸ τὸ χεῖλο καὶ γιὰ τοῦτο νοιώθει μέσα στὴν καρδιά της πιὸ βαθὺ τὸν πόνο. Καὶ τὰ σβυμένα της μάτια περιμένουν νὰ ίδοῦν τὸν θάνατο στὴ θωριὰ τοῦ Ἰησοῦ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Παρθένος, ποῦ κυττάει τὸ Θεῖο Βασιλῆα, τὸν Χιστὸ της, ποῦ τὸ μαραμένο κεφάλι γέρνει θωρώντας ἔκει, ποῦ δὲν ὑπάρχει λάμψι.

Γιατὶ τὸ ἔγειρε καὶ δὲν τὸ κράτησε ψηλά; Γιατὶ βλέποντας τὴν πονεμένη μάννα ἐννοιώσε δύο φορὲς μὲς τὴν καρδιὰ τὸν θάνατο.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

σμόν γυναίκας ἐρωτευμένης, εἴχε ἀναστήσει μέσα του ἔνα κόσμον αἰσθημάτων καὶ ὅρμῶν ἐντελῶς ἀγνώστων εἰς τὴν παρθενικὴ ἔως τότε φυγὴ του. Αἰσθάνετο νὰ διαρρέῃ ταῖς φλέβαις του ἡ φλόγα ἔκεινη τοῦ πειρασμοῦ ποῦ εἴχε καταδιώξει τὸν "Αγιον Ἄντωνιον εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.

—Γιατὶ δὲν μιλᾶς; Τί σιωπάνεις; Ή φωνὴ σου εἶναι γλὰ νὰ λέπῃ μονάχα τὰ ώμορφα ἔκεινα τραγούδια ποῦ βάζουν τὴν ἄρρωστεια στὴν καρδιὰ ἔκεινου ποῦ τ' ἀκούεις; ἐπανέλαβε ἡ Ἀΐστε σέρνουσα ἐλαφρά καὶ καίσθετικά τὸ μουστάκι του

—Ο Δημητρῆς ἐξακολούθουσε νὰ σιωπᾶ μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμη.

—Πότε θὰ παντρευθῆς Δημητράκη;

—Δὲν ἔξερω!... Δὲν ἔχω σκεψθῆ γλὰ πανδρειά...

—Καὶ θὰ πάρης γυναίκα ἀπὸ τὴν Νάουσα ἡ ἀπὸ τὸ Γραμματίνοθο; Ἐδῶ δὲν γνωρίζω καμμιά ποῦ νὰ ταιριάζῃ στὴν ώμορφιά σου.

—... Θὰ πάρω ἔκεινη ποῦ θὰ είνε τὸ τυχερό μου....

—Κι' ἀν καμμιὰ μπεοπούλα πλούσια καὶ ἀπὸ μεγάλο σόι ήθελε νὰ σὲ πάρῃ μὲ τὸν όρο όμως νὰ γίνης Τούρκος, θὰ ἔδεχεσθαι;

*) Τέλος.